

Sygnatura akt XI C 1609/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Anna Małecka

Protokolant:Karolina Suder

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko D. M.

o zapłatę kwoty 16.598,81 zł

I. zasądza od pozwanego D. M. na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w W. kwotę 16.266,71 zł (szesnaście tysięcy dwieście sześćdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt jeden groszy) wraz z:

- odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 10.693,17 zł od dnia 22 maja 2013 r. do dnia zapłaty,

- odsetkami umownymi w wysokości 29,99% w skali roku liczonymi od kwoty 5.573,54 zł od dnia 22 maja 2013 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 3.267 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.000 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XI C 1609/13

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym dnia 22 maja 2013 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa (...) z siedzibą w W. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego D. M. kwoty 16.598,81 zł wraz z odsetkami oraz zasądzenia kosztów postępowania.

Uzasadniając pozew strona powodowa wskazała, iż pozwany nie wywiązał się z umowy zawartej w dniu 10 czerwca 2006 r. z (...) Bank S.A. (poprzednika prawnego (...) Banku S.A.), co spowodowało wypowiedzenie umowy.

Wierzytelność została przelana na stronę powodową umową cesji z dnia w dniu 8 marca 2012 r. W dniu 1 czerwca 2012 r. po przejściu przez (...) Bank S.A. majątku (...) Bank S.A. bank przejmujący zmienił nazwę na (...)Bank. S.A.

Strona powodowa wskazała, że na dochodzoną pozwem wierzytelność składa się: kwota 7.915,45 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od kwoty niespłaconego kredytu, kwota 28 zł tytułem kosztów wezwań i monitów poniesionych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 437,26 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 579,55 zł tytułem opłat windykacyjnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 5.573,54 zł tytułem niespłaconej kwoty kapitału oraz kwota 2.047,01 zł tytułem odsetek umownych od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia 1 marca 2012 r. do dnia wniesienia pozwu według stopy 29,99%. Strona

powodowa zaznaczyła, że umowa została zawarta przed dniem 20 lutego 2006 r., w związku z tym do odsetek naliczonych na podstawie przedmiotowej umowy nie znajduje zastosowania przepis art. 359 § 2¹ k.c.

W dniu 9 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Dnia 6 sierpnia 2013 r. pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa. Pozwany zarzucił, że strona powodowa nie przedstawiła umowy cesji wierzytelności od pierwotnego wierzyciela, nadto zarzucił przedawnienie roszczenia z uwagi na upływ 3 lat od dnia zawarcia umowy pierwotnym wierzycielem.

Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2013 r. sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu jako miejscowo właściwego wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty.

W piśmie przygotowawczym z dnia 18 listopada 2013 r. (k. 56) – odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa wskazywała, że przelew wierzytelności nastąpił dnia 8 marca 2012 r. i na jego podstawie strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanego. Nadto powodowy fundusz wskazał, że nie doszło do przedawnienia roszczenia, ponieważ doszło do przerwania biegu przedawnienia poprzez złożenie przez pierwotnego wierzyciela wniosku o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu sądowej klauzuli wykonalności.

W piśmie złożonym na rozprawie w dniu 6 lutego (k. 72) pozwany podtrzymał zarzut przedawnienia, wskazując że minęło ponad 3 lata od zawarcia umowy, zarzucił też naruszenie przepisu art. 359 § 2¹ k.c. i podnosił, że nie otrzymał ani od strony powodowej ani do pierwotnego wierzyciela informacji o przelewie wierzytelności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 10 stycznia 2006 r. D. M. zawarł z (...) Bank S.A. umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego numer (...). Przedmiotem umowy było udzielenie kredytu w wysokości 7.537,35 zł na okres do dnia 25 stycznia 2009 r. (§ 1). Zgodnie z § 4 umowy kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, która w chwili zawarcia umowy wynosiła 22,90%, natomiast – zgodnie z § 5 – od należności niespłaconych w umówionych terminach będą pobierane podwyższone odsetki w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla lokat 3-miesięcznych z ostatnich 10 dni ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonego o 2,5 punktu procentowego. Postanowienie § 7 przewidywało naliczenie opłat zgodnie z „Tabelą opłat i prowizji”, między innymi opłaty w kwocie 7 zł za wysłanie korespondencji związanej z wezwaniem do zapłaty, wypowiedzeniem umowy. Na mocy § 8 bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu, z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia w wypadku braku zapłaty dwóch pełnych rat, po upływie dodatkowego 7-dniowego terminu określonego w wezwaniu do zapłaty. Kredytobiorca poddał się egzekucji prowadzonej na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, który bank może wystawić do kwoty 15.074,70 zł do dnia 25 stycznia 2010 r. (§ 9).

Zgodnie z harmonogramem spłat kredyt miał być spłacony w 36 ratach miesięcznych, płatnych do dnia 25 miesiąca w okresie od lutego 2006 r. do stycznia 2009 r., przewidywana wysokość rat wynosiła 291,38 zł, z wyjątkiem pierwszej raty w wysokości 363,30 zł; pozwany miał spłacić kapitał w kwocie 7.537,35 zł, odsetki w wysokości 3.024,25 zł, łącznie 10.561,60 zł.

/dowód: 1. umowa kredytu konsumpcyjnego z dnia 10.01.2006 r. – k. 47-48,

2. harmonogram spłat – k. 49./

(...) Bank S.A. wystawił w dniu 4 sierpnia 2009 r. bankowy tytuł egzekucyjny numer (...), w którym wskazał, że posiada wymagalne zadłużenie D. M. z tytułu umowy kredytu gotówkowego numer (...), w łącznej wysokości 9.748,43 zł, w tym należność z tytułu niespłaconego kredytu w kwocie 5.573,54 zł, odsetki umowne za korzystanie z kapitału za okres od dnia 10 stycznia 2006 r. do dnia 6 czerwca 2007 r., liczone według stopy 22,90%, w kwocie 437,26 zł, odsetki za

opóźnienie za okres od dnia 25 stycznia 2007 r. do dnia 4 sierpnia 2009 r. w kwocie 3.709,63 zł i koszty w wysokości 28 zł.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 1 września 2009 r. wydanym w sprawie prowadzonej pod sygnaturą I Co 2580/09 sąd nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w zakresie należności głównej w kwocie 5.573,54 zł, odsetek umownych w kwocie 437,26 zł, odsetek za opóźnienie w kwocie 3.709,63 zł i odsetek ustawowych od kwoty 437,26 zł od dnia 5 sierpnia 2009 r. do dnia zapłaty, przy czym zastrzeżono, że egzekucja może być prowadzona co do kwoty 15.074,70 zł; dalej idący wniosek został oddalony a od dłużnika D. M. na rzecz wierzyciela (...) Bank S.A. została zasądzona kwota 127 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

/dowód: 1. bte z dnia 4.08.2009 r. – k. 50,

2. wniosek z dnia 5.08.2009 r. – k. 63-64,

3. postanowienie z dnia 1.09.2009 r. – k. 52./

Postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu R. R. (sygn. KM 269/10) z wniosku (...) Bank S.A. przeciwko D. M. zostało umorzone postanowieniem z dnia 9 maja 2011 r. wobec bezskuteczności egzekucji. Koszty postępowania, którym został obciążony dłużnik wyniosły 166,45 zł a koszty zastępstwa prawnego w egzekucji zostały określone na kwotę 300 zł.

/dowód: 1. wniosek egzekucyjny z dnia 15.1.2009 r. – k. 60,

2. postanowienie komornika z dnia 9.05.2011 r. – k. 51/

Dnia 8 marca 2012 r. między (...)Bank a (...) została zawarta umowa przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności wynikające z umów kredytów oraz umów pożyczek szczegółowo wskazane w załączniku numer 1 do umowy. Zgodnie z postanowieniem § 6 umowy z chwilą zawarcia umowy wraz z przedmiotowymi wierzytelnościami z chwilą zwarcia umowy przechodzą na nabywcę wszelkie związane z tymi umowami zabezpieczenia i inne prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki, opłaty, prowizje i koszty.

W załączniku numer 1 do umowy o przelew wierzytelności wymiona została wierzytelność wobec D. M., zamieszkałego we W. przy ul. (...), wynikająca z umowy kredytu konsumpcyjnego w łącznej wysokości 14.551,80 zł, na którą składają się: 5.573,54 zł tytułem kapitału zapadłego, kwota 437,26 zł tytułem odsetek należnych, kwota 7.915,45 zł tytułem odsetek karnych, kwota 579,55 zł tytułem opłat windykacyjnych oraz kwota 28 zł tytułem kosztów.

/dowód: 1. umowa o przelew wierzytelności – k. 26-29,

2. załącznik numer 1 – k. 30-32./

(...) Bank S.A. wystosował dnia 8 marca 2012 r. pismo do D. M. z informacją o przelewie wierzytelności z tytułu umowy kredytu numer (...) na rzecz (...) i wskazał, że należności z tej umowy należy od chwili zawiadomienia uiszczać na rzecz nabywcy wierzytelności.

/dowód: pismo (...) Bank S.A. z dnia 8.03.2012 r. – k. 44/

(...) pismem z dnia 17 kwietnia 2012 r. skierował do D. M. wezwane do zapłaty z ostrzeżeniem o możliwości przekazania informacji o zadłużeniu do biur informacji gospodarczej. Wezwanie do zapłaty dotyczyło kwoty 14.808,25 zł.

/dowód: pismo (...) S (...) 1 z dnia 17.04.2012 r. – k. 45-46/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W pierwszej kolejności należy przytoczyć art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.). Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia.

Nadmienić w tym miejscu należy, iż przelew jest umową, z mocy której wierzyciel (cedent) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi więc wierzytelność na nowego wierzyciela. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu.

Zgodnie z przepisem art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współzycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Jako że wiążąca strony umowa została sporządzona i zawarta zgodnie z obowiązującymi przepisami, a jej treść nie sprzeciwiała się zasadom współzycia społecznego pozwani solidarnie winni byli wykonać zobowiązanie i spłacić zaciągnięty kredyt w ratach i terminie określonym w umowie, szczególnie, że nie przeczyli wykonaniu zobowiązania przez stronę powodową.

W związku z tym pozwany D. M. winien uiścić należności wynikające z umowy kredytu z dnia 10 stycznia 2006 r. – w zakresie, w jakim nie uległy one przedawnieniu. Podkreślić w tym miejscu trzeba, że nie zasługujące na uwzględnienie jest rozumowanie pozwanego przedstawione w sprzeciwie i w dalszym toku postępowania: pozwany zarzuca, iż powództwo niniejsze zostało wytoczone po upływie 3 lat od dnia zawarcia umowy kredytu, co oznaczać ma – w ocenie pozwanego – że zgłoszone żądanie jest przedawnione. W stanowisku tym nie zostało uwzględnione, iż początkiem biegu terminu przedawnienia jest termin wymagalności roszczenia – w myśl art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Zgodnie z poglądami wyrażanymi w doktrynie i w orzecznictwie wymagalność jest to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności, przy czym chodzi tu o stan o charakterze obiektywnym, który ma swój początek w momencie uaktywnienia się wierzytelności. W niniejszej sprawie początkiem biegu przedawnienia dla poszczególnych należności objętych pozwem stanowiły daty płatności poszczególnych rat kredytu, nie zaś data zawarcia umowy.

Instytucję przedawniania reguluje art. 117 § 2 k.c., zgodnie z którym ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie o charakterze majątkowym, po upływie terminu przedawnienia może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Przedawnienie roszczenie może być spełnione przez zobowiązanego, lecz uprawniony nie może dochodzić nakazania jego przymusowego wykonania. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Szczególne przepisy zawarte w art. 725 k.c.– 733 k.c. dotyczą tylko jednego rodzaju umów zawieranych przez banki, tj. umowy rachunku bankowego, a zatem przedawnienie roszczeń wynikających z umowy kredytu bankowego, a taka sytuacja zachodzi w rozpoznawanej sprawie – regulują przepisy ogólne, w tym powołany wyżej art. 118 k.c. Nie ulega wątpliwości, że bank jako spółka prawa handlowego jest przedsiębiorcą, a roszczenia wynikające z umowy kredytu związane są z prowadzona przez bank działalnością gospodarczą, zatem termin przedawnienia roszczeń banku zgłoszonych w niniejszej sprawie wynosi 3 lata.

Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności,

zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Dlatego też zmiana wierzyciela nie wpływa na bieg przedawnienia roszczenia, w szczególności nie jest okolicznością powodującą przerwanie czy zawieszenie biegu przedawnienia.

W niniejszej sprawie niewątpliwie upłynął okres 3 lat od daty płatności najpóźniejszej raty przewidzianej przedmiotową umową – to jest od dnia 25 stycznia 2009 r., jako że pozew został złożony dnia 22 maja 2013 r. Lecz pomimo tego nie doszło do przedawnienia przedmiotowego żądania strony powodowej, ponieważ doszło do przerwania biegu przedawnienia. Stosownie do treści art. 123 § 1 k.p.c. bieg przedawnienia przerywa się: przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje.

Pierwotny wierzyciel (...) Bank S.A. wystawił w dniu 4 sierpnia 2009 r. bankowy tytuł egzekucyjny numer (...). Bankowy tytuł egzekucyjny ten został utworzony w oparciu o przepis art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. Nr 149, poz. 939), zgodnie z którym księgi rachunkowe banków, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzone pieczęcią banku oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności oraz stwierdzające udzielenie kredytu, pożyczki pieniężnej, ich wysokość, zasady oprocentowania, warunki spłaty, przeniesienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką lub zastawem rejestrowym, mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych.

Za czynność przerywającą bieg przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. uznać można dopiero zgłoszenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnego (wyrok SN z dnia 4 października 2012 r., sygn. I CSK 90/12, wyrok SN z dnia 12 stycznia 2012 r., sygn. II CSK 203/11, uchwała SN z dnia 16 stycznia 2004 r., sygn. III CZP 101/03). Natomiast – inaczej niż w odosobnionych poglądach judykatury, np. w wyroku SN z dnia 15 listopada 2002 r., sygn. II CKN 986/2000 (publikowanym OSP 2003/12/158) samo wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego nie powoduje w ocenie Sądu Rejonowego powstania sytuacji analogicznej do tej, jaką co do przerwania biegu przedawnienia wywołuje wniesienie pozwu o zapłatę. Dopiero więc złożenie wniosku o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu sądowej klauzuli wykonalności może być uznane za czynność zmierzającą bezpośrednio do dochodzenia roszczenia i wywoływać wskazany w art. 123 k.c. skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia.

Strona powodowa nie wskazała, kiedy został złożony do sądu wniosek datowany na dzień 5 sierpnia 2009 r. (k. 63-64), lecz niewątpliwie został on wniesiony najpóźniej dnia 1 września 2009 r., kiedy to sąd wydał postanowienie w sprawie prowadzonej pod sygnaturą I Co 2580/09 (k. 52).

W myśl art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, z tym że zgodnie z art. 124 § 2 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Najpóźniejsze przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło poprzez wszczęcie postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela; postępowanie to – prowadzone przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu R. R. pod sygnaturą KM 269/10 – zostało umorzone w dniu 9 maja 2011 r. Nie ma więc wątpliwości, że do czasu złożenia powództwa (do dnia 22 maja 2013 r.) nie upłynął 3-letni okres przedawnienia, który po umorzeniu postępowania egzekucyjnego rozpoczął swój bieg na nowo.

Podkreślenia wymaga, że umorzenie postępowania skutkuje uznaniem czynności w nim podjętych za niewywierające skutków prawnych, zasada zniweczenia skutków prawnych, jakie ustawa łączy z wszczęciem egzekucji nie dotyczy natomiast umorzenia postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności egzekucji (art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.).

Żądaniem pozwu objęta była w pierwszej kolejności kwota 5.573,54 zł tytułem kapitału. Choć pozwany podnosił, że spłacał przedmiotowy kredyt nie wykazał tej okoliczności w żaden sposób, wobec czego sąd nie dał mu wiary w tym zakresie. Pozwany otrzymał kredyt w wysokości 7.537,35 zł (§ 1 umowy z dnia 10 stycznia 2006 r.) i zobowiązał się go spłacić wraz z odsetkami. Obowiązek zwrotu otrzymanego kapitału jest podstawowym zobowiązaniem kredytobiorcy, a pozwany nie udowodnił, by spełnił go w umówionych kwotach i terminach. Wobec powyższego sąd uznał roszczenie strony powodowej za zasadne w tym zakresie.

Strona powodowa domagała się w niniejszym postępowaniu zapłaty kwoty 7.915,45 zł tytułem odsetek karnych za okres od dnia 25 stycznia 2007 r. do dnia 29 lutego 2012 r., wskazując w piśmie przygotowawczym z dnia 25 września 2014 r. (k. 121) sposób jej wyliczenia, którego prawidłowość nie budzi wątpliwości. Pozwany D. M. nie przedstawił dowodów regularnego opłacania rat wynikających z przedmiotowej umowy kredytu, toteż należy przyjąć, że nie opłacał on należności wynikających z zawartego zobowiązania, co uzasadniało naliczenie odsetek karnych, o których mowa w § 5 umowy kredytu. Umowa z dnia 10 stycznia 2006 r. przewidywała, że pierwotny wierzyciel jest uprawniony do naliczania podwyższonych odsetek za opóźnienie, przy czym sposób ich naliczania został precyzyjnie określony w odniesieniu do zobiektywizowanego kryterium, jakim jest wskaźnik WIBOR. Zaznaczyć przy tym należy, że do zastrzeżonych w umowie z dnia 10 stycznia 2006 r. odsetek nie ma zastosowania ograniczenie wynikające z art. 359 § 2¹ k.c., które zostało wprowadzone ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 157, poz. 1316). Przepisy art. 359 § 2¹ k.c., 359 § 2² k.c. i 359 § 2³ k.c. weszły w życie dnia 20 lutego 2006 r., a w myśl art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. przepisy tej ustawy stosuje się do czynności prawnych dokonywanych po jej wejściu w życie, co oznacza, iż nie będą one (co do zasady) stosowane do oceny czynności prawnych dokonanych przed dniem 20 lutego 2006 r. Wyjątkiem od tej zasady mogłoby być pomocnicze porównanie wartości wynikających z art. 359 § 2¹ k.c. do postanowień umownych przy ocenie niedozwolonych postanowień umownych.

Przyjmując, że do czynności przerywającej bieg przedawnienia doszło 1 września 2009 r., należy ocenić, że nie doszło do przedawnienia roszczenia o odsetki, naliczane od dnia 25 stycznia 2007 r. (przedawnieniu bowiem uległy roszczenia, których termin wymagalności był wcześniejszy niż 1 września 2006 r.).

Z tych też względów sąd uznał za zasadne roszczenie z tytułu odsetek karnych w kwocie 7.915,45 zł.

Strona powodowa dochodziła też kosztów w kwocie 28 zł poniesionych przez poprzedniego wierzyciela. Sąd ocenił to żądanie jako niezaskługujące na uwzględnienie. Wprawdzie podstawa do obciążenia kredytobiorcy kosztami wynika wprawdzie z § 6 pkt 1 umowy, lecz strona powodowa nie wykazała, by pierwotny wierzyciel faktycznie wysłał do pozwanego korespondencję z wezwaniami do zapłaty oraz wypowiedzeniem umowy, a nadto roszczenie z tego tytułu należy uznać za przedawnione, ponieważ było wymagalne już przed dniem 4 sierpnia 2009 r. – to jest dniem wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, w którym należność ta jest ujęta. Jednakże żądanie nakazania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu zostało w zakresie kwoty 48 zł oddalone postanowieniem z dnia 1 września 2009 r., toteż należy uznać, że roszczenie to się przedawniło – nie było ono bowiem objęte postępowaniem egzekucyjnym.

Żądaniem pozwu objęta była również kwota 437,26 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 6 czerwca 2007 r. oraz kwota 2.047,01 zł tytułem odsetek umownych od kapitału za okres od dnia 1 marca 2012 r. do dnia 21 maja 2013 r.

Jak wynika z harmonogramu spłat (k. 49) każda rata kredytu zawierała część kapitałową i część odsetkową w zmiennych proporcjach. Podstawą naliczenia umownych odsetek kapitałowych jest § 4 umowy z dnia 10 stycznia 2006 r. Co do zasady poprzednik prawny strony powodowej był uprawniony do obciążania pozwanego odsetkami, a obowiązek ich zapłaty stanowił immanentną część obowiązków pozwanego D. M., wynikających z umowy kredytu.

Mimo wezwań sądu strona powodowa nie wskazała, jak dokładnie została naliczona kwota 437,26 zł, lecz sąd wziął pod uwagę, że nieprzedawnione raty, naliczane do dnia 6 czerwca 2007 r. (a więc do dnia określonego przez stronę

powodową jako data końcowa naliczania żądanych odsetek kapitałowych) zawierały raty odsetkowe, których suma jest większa niż kwota 437,26 zł, co pozwala na przyjęcie, że dochodzona należność nie jest przedawniona. I tak rata płatna dnia 25 września 2006 r. zawierała komponent odsetkowy w wysokości 126,12 zł, rata płatna dnia 25 października 2006 r. – w wysokości 122,96 zł, płatna dnia 25 listopada 2006 r. - wysokości 119,75 zł i płatna dnia 25 grudnia 2006 r. – w wysokości 116,47 zł. Suma wymienionych odsetek przekracza kwotę 437,26 zł dochodzoną przez stronę powodową.

W oparciu o przywołany wyżej § 4 umowy strona powodowa była uprawniona do naliczania dalszych odsetek umownych od niespłaconego kapitału i korzystając z tego uprawnienia naliczyła odsetki wedle stopy 29,9% za okres od zaprzestania obciążania pozwanego odsetkami karnymi (liczonymi od dnia 29 lutego 2012 r.) do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa.

Sąd uwzględnił także żądanie dalszego naliczenia odsetek od kwoty kapitału w wysokości 5.573,54 zł za okres od dnia 22 maja 2013 r. do dnia zapłaty, opierając się na przywołanych wyżej postanowieniach umownych (§ 4) oraz na przepisie art. 481 § 1 k.c. Legitymacja do żądania odsetek istnieje bez względu na to, czy strona powodowa poniosła w związku z opóźnieniem pozwanego szkodę i czy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które pozwany ponosi odpowiedzialność. Zgodnie z § 2 art. 481 k.c. w niniejszej sprawie powodowi należą się odsetki umowne.

Żądanie strony powodowej dotyczyło również zasądzenia od pozwanego kwoty 597,55 zł tytułem opłat windykacyjnych poniesionych przez poprzedniego wierzyciela. Jak wynika z postanowienia Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu R. R. wydanego w sprawie KM 269/10 dnia 9 maja 2011 r. (k. 51) (...) Bank S.A. poniósł koszty postępowania w kwocie 166,45 zł, co zostało odnotowane na tytule wykonawczym (k. 53). Żądanie strony obejmowało także kwotę 127 zł tytułem kosztów uzyskania klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny. Strona powodowa domagała się również kwoty 300 zł tytułem zastępstwa prawnego w egzekucji, nie dowodząc jednak, że kwota ta została jej poprzednikowi prawnemu przyznana, a treść postanowienia Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu R. R. z dnia 9 maja 2011 r. temu przeczy. Nadto (...) domagał się również kwoty 4,01 zł tytułem zwrotu kosztów korespondencji, nie wykazując ani o jaką korespondencję chodzi, ani nie dowodząc poniesienia tych kosztów. Dlatego też sąd uwzględnił roszczenie dotyczące kosztów windykacyjnych do kwoty 293,45 zł, stanowiącej sumę kwot: 166,45 zł poniesionych w postępowaniu egzekucyjnym oraz 127 zł tytułem kosztów uzyskania sądowej klauzuli wykonalności. Koszty te stanowią szkodę wierzyciela – to jest wydatek poniesiony na skutek nienależytego wykonywania zobowiązania przez pozwanego (art. 471 k.c.).

Strona powodowa domagała się także zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego ustawowych odsetek od kwot: odsetek karnych w wysokości 7.915,45 zł, kosztów w wysokości 28 zł, 437,26 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela, opłat windykacyjnych w wysokości 597,55 zł i od odsetek umownych w wysokości 2.047,01 zł. Żądanie to zostało uwzględnione łącznie do kwoty 10.693,17 zł, stanowiącej sumę uwzględnionych należności: odsetek karnych w wysokości 7.915,45 zł, odsetek umownych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 437,26 zł, opłat windykacyjnych w wysokości 293,45 zł i odsetek umownych w wysokości 2.047,01 zł. Sąd uwzględnił to żądanie po myśli art. 481 § 1 k.c.

Sąd wziął pod uwagę, że numer umowy w piśmie pierwotnego wierzyciela z dnia 8 marca 2012 r. różni się od numeru umowy umieszczonego na dokumencie z dnia 10 stycznia 2006 r., lecz jednocześnie przyjął, że chodzi o tą samą czynność prawną, jako że w obu dokumentach powtarza się numer (...), a zmiana numeracji w późniejszych pismach (dopisanie dodatkowych liczb) może wynikać z przekształceń (...) Banku S.A.

Wspomnieć należy, iż sądowi z urzędu wiadomym jest, nastąpiło przejęcie (...) Bank S.A. przez (...) Bank S.A. w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. Łączenie nastąpiło przez przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A. (przejmowanej) na (...) Bank S.A. (przejmującą). W myśl art. 494 § 1 k.s.h., określającego następstwa łączenia spółek, spółka przejmująca wstępuje z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej. Zgodnie z zasadą sukcesji generalnej spółka przejmująca (...) Bank S.A. nabyła wierzitelność przysługującą spółce przejmowanej (...) Bank S.A.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu nastąpiło w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c., który nakłada na stronę przegrywającą obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów celowego dochodzenia praw, statuując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwanego należy uznać w oparciu o przepis art. 100 zd. 2 k.p.c. za przegrywającego w całości, mimo iż sąd częściowo oddalił powództwo (w punkcie II wyroku), ponieważ żądanie pozwu zostało uwzględnione w 95%.

Na zasądzone koszty postępowania składają się: kwota 208 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 42 zł tytułem opłaty od zażalenia, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa pełnomocnika i dodatkowo kwota 600 zł tytułem zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Z tych względów sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
  - pełnomocnikowi strony powodowej bez pouczenia,
  - pozwanemu z pouczeniem o apelacji;
3. kalendarz 14 dni.